

LBRIS

We know
books

CINGHIZ ABDULLAEV

BEZNĂ SUB SOARE

Roman

Ediția a 2-a, revăzută

Traducere, prefață și note de

DUMITRU BALAN

Postfață de generalul

VICTOR STĂNCULESCU

IDEEA
EUROPEANĂ
București, 2022

PARTEA I

1

Caabinetul era răcoros și confortabil. După extenuanta zăpușeală de vară, el sorbea cu nesăț apa minerală rece, simțind cum se calmează treptat. Șeful cabinetului, un bărbat frumos și elegant, aștepta tăcut momentul când, în sfârșit, oaspetele va începe să vorbească. Acesta bău apa, puse paharul pe masă și doar atunci zise:

– E o apă bună, Borjomi. De unde o primiți? Cumva prin filiera proprie?

Șeful cabinetului zâmbi. Știa că musafirului îi place să pună asemenea întrebări, însă nu se gândea că ele vor fi așa de îndepărtate de problemele lui actuale.

– Tovarășii georgieni ne trimit, îl informă el cu voioșie, e cadoul lui Igor Gheorgadze.

– Voi și acum vă adresați cu „tovarășii”, întrebă prefăcut musafirul, credeam că de mult sunteți deja „domni”.

– Uite, de atâția ani de când te cunosc, nu mai suportă șeful cabinetului, n-ai fost niciodată serios. Probabil te-au ajutat să-ți formezi un asemenea psihotip încă din perioada răposatului Iuri Vladimirovici.

– Mai devreme chiar, se bosumflă musafirul, mult mai devreme. Doar am lucrat încă de pe timpul lui Ivan Alexandrovici Serov; atunci, pentru prima dată, ne-au denumit Comitetul Securității Statului.

– Scuză-mă, întotdeauna uit câți ani ai, spuse cu o ușoară ironie șeful cabinetului, dar te-ai păstrat destul de bine.

– Îți bați joc, zise musafirul, întinse mâna spre sticlă și-și umplu paharul, desfășoară-te, că acum ești general și poți să iei lumea peste picior. Și iarăși bău tot paharul.

– Naiba știe, spuse punând paharul pe masă, poate am diabet, ce crezi? Ar trebui să-mi fac un control. La vârsta mea totul e posibil. Am început să beau cam mult lichid.

– Ce vârstă ai? gesticulă musafirul. La mormântul meu mă vei elogia și-i vei oferi soției brațul, conducând-o acasă. Nu-i așa?

– Poate ai de gând să scrii memorii despre mine? pară cu o voce nevinovată șeful cabinetului.

– Pe lumea cealaltă. Nicidecum mai devreme. Precizez special pentru tine și pentru băieții tăi care acum ne ascultă.

– Încăperea aceasta nu este ascultată, spuse șeful cabinetului, aici e atâta tehnică în jur. Asta-i exclus.

– Skalleri sau skrembleri¹, cum se numesc acum? întrebă musafirul.

– Asta-i o etapă depășită. Acum, asemenea interceptoare, mascatoare, incifratoare analizoare se folosesc deja, încât jucăriile tale vor părea o joacă de copii. E greu de lucrat azi, trebuie deprinsă o nouă tehnică, să cunoști calculatorul. Acum, știi că băieții inteligenți vin la noi să se angajeze. Suntem curând în secolul XXI.

– Pentru asta m-ai chemat aici?

– Vreau să mă consult cu tine.

– Mi-am închipuit deja. Iar ați inventat o măgărie. Doar ai lucrat anterior în secția a șaptesprezecea, erai specialist pe zona Americii de Sud. Iar departamentul nostru era considerat de toți zgomotos și inutil pentru întreaga lume. Credeam că dacă există grupurile „Alfa” și „Vâmpel”², de ce mai este nevoie de un departament special care să desfășoare acțiuni curente în străinătate.

– Nu știi cine gândea astfel, însă eu aveam altă opinie. Îți amintești destul de bine. Departamentul vostru s-a ocupat de lucruri utile pe care alții n-ar fi putut să le înfăptuiască.

¹ Skalleri și skrembleri = dispozitive care exclud posibilitatea ascultării electronice. Skallerii emit raze cu microunde și îngreunează capacitatea oricărui dispozitiv de ascultare pe o lungime de undă limitată. Skremblerii coincid cu sistemele de radiotelefonie și telefonie. Ele codează toate cuvintele și comunicarea transmisă prin skrembler poate fi citită doar cu ajutorul dublului său, care are un cifrator asemănător și un cod identic. În caz contrar este practic imposibilă descifrarea înregistrării.

² Flamura. (Nota traducătorului, D. B.)

– Mulțumesc pentru un cuvânt bun. De asta m-ați azvârlit de aici.

– N-am făcut-o eu și degeaba îți mai amintești acum. Chiar avem nevoie de experiența ta.

– Se poate considera aceasta o propunere oficială a conducerii spionajului?

– Se poate.

– Dar ce zice „academicianul” tău? El nu va obiecta? Doar sunt un om al unei epoci apuse și pot să sparg multe oale.

– Crezi oare că nu am primit acceptul lui?

– E clar. Acum poți să-ți începi discursul. Am și uitat că sunt pensionar.

– Bine. Ceea ce-ți voi spune rămâne doar aici. Scuză-mă că sunt nevoit să-ți reamintesc. Din punct de vedere formal ești, totuși, pensionat.

– O. K., nu mă simt jignit, zi mai departe. Să considerăm că m-ai avertizat.

Trăsăturile feței musafirului erau dure și se părea că au încremenit într-o mască imobilă. Cuvintele stăpânului cabinetului nu i-au făcut totuși plăcere.

– Avem nevoie de toate datele operațiunii voastre din anul '89.

– N-am înțeles.

– Încetează s-o mai faci pe prostul. Avem nevoie de toate informațiile operațiunii voastre din România, din decembrie '89. Acum ai înțeles?

– E clar. De asta v-ați amintit de mine. Dar de ce nu i-ați invitat pe Leonid Vladimirovici sau pe Boris Alexandrovici?³ Ei ar fi putut să povestească mai multe decât mine.

– I-am rugat să colaboreze, iar ei te-au menționat pe tine. Ei nu-și amintesc detaliile cu precizie sau se prefac că nu-și

³ Leonid Vladimirovici Șebarșin = general-locotenent. A fost locțiitorul rezidentului în India și rezidentul spionajului sovietic din Iran. În anii 1989-1991 a condus spionajul Uniunii Sovietice, Primul Departament Principal al K.G.B. din U.R.S.S., și a fost adjunctul Președintelui K.G.B. Pe 22-23 august a fost temporar și președinte ad interim, iar mai târziu a fost trecut în rezervă. Boris Alexandrovici Solomațin = colaborator al Primului Departament al K.G.B. din U.R.S.S., general-locotenent. Rezident al spionajului sovietic la Washington (1966-1968), New York (1971-1975) și Roma (1976-1982). În perioada perestroiciei (restructurării – D. B.) a condus Prima Secție a spionajului; s-a preocupat de problemele S.U.A. și ale Canadei.

amintesc. N-au chef să povestească. Nu-l agreează pe „academicianul” nostru, singur îți dai seama, pentru ei, el e omul lui Gorbaciov și Elțân. Tot ce am putut să aflăm, din documente, ei au relatat, dar niciun cuvânt în plus. Nu-și mai amintesc de nimic. Bine că încă și-au mai amintit de tine.

– Documentele s-au păstrat?

– Bineînțeles că nu. Doar îți amintești că totul se petrecea în august '91. Atunci ne așteptam să fie luată cu asalt clădirea principală. Din ordinul lui Șerbașin au fost distruse atunci toate documentele despre operațiunea voastră din România. N-au mai rămas niciun fel de urme.

– Îmi amintesc, oftă musafirul, ne temeam atunci că bătaioșii democrați vor ajunge și la noi, în Iasenevo. Am așteptat toată noaptea. Pentru o simplă informație din cabinetul tău americanii erau atunci dispuși să achite orice sumă. Însă, din fericire, totul s-a terminat cu bine.

– Așadar, oamenii tăi s-au aflat atunci aici.

– Da, două zile. Ordinul era categoric: nicio persoană străină să nu pătrundă în clădire. Să moară cu toții pe loc, dar să nu permită accesul nimănui. Și ne-am pregătit să murim.

Apoi am aflat că ne-a părăsit și Șerbașin. Tu știi doar că l-am respectat, era un adevărat profesionist, ca și acest plicticos Kriucikov, deși acum înțeleg că totuși Kriucikov era un excelent conducător în comparație cu trădătorul Bakatin. Am fost și în Tallinn, am distrus acolo documente, când am aflat de la televizor că Bakatin a predat ambasadorului american schema spionării auditive a ambasadei americane. Și am lucrat atâția ani la ea. Iar el, mă înțelege, a luat și le-a dat toată schema. În orice țară, chiar și în America, pentru o asemenea faptă ar fi fost trimis pe scaunul electric. Nici nu putea fi imaginat ceva mai dăunător. Nici n-am crezut, când am auzit. Apoi am sosit la Moscova și mi-am depus raportul și cererea de demisie.

– Acele timpuri au trecut deja, se încruntă stăpânul cabinetului, acum nimeni nu intenționează să transmită ceva ambasadorilor americani.

– Sper, ție, Slava, îți dau crezare, dar „academicianului” tău – nu. El este unul dintre distrugători. Stătea doar lângă Gorbaciov și i putea să-l sfătuiască, când era cazul.

– Toți suntem câte puțin distrugători, remarcă posomorât stăpânul cabinetului și trebuie să ne învinuim pe noi înșine, Serioja, doar pe noi înșine.

– Eu n-am de ce să mă învinuiesc, replică musafirul, eu toată viața mi-am servit patria. Și carnetul de partid nu l-am aruncat, cum au procedat unii.

– Dacă faci aluzie la mine, n-ai dreptate, nici eu nu l-am aruncat.

– Iar când te întâlnești cu Elțân, probabil, te săruți cu foc. Și nu-i spui nimic. Dar cu ceilalți cum procedezi? Vă vedeți pe la banchete? Și, de asemenea, taci.

– Te-am chemat nu pentru asta, i-o tăie scurt și sever stăpânul cabinetului, nu întrece măsura. Serioja, nu ești un copil. Trebuie să le pricepi pe toate.

– V-ați amintit, în sfârșit. Dar până acum nimeni n-avea nevoie de mine. Doar am primit gradul de general înaintea ta, Slava. Dar eu așa am și rămas, cu o singură steluță, iar ție, se vorbește, pe cea de a treia ți-au cusut-o pe epoleți. Doar acum ești, deja, primul adjunct al „academicianului”.

– Nu mai ai nimic altceva de spus, preciză sever stăpânul cabinetului, poate mai tragi o dușcă de vodcă și te mai răcorești?

– Bine, gata, nu mai spun nimic. Pune-mi întrebările tale, generale.

Stăpânul cabinetului clătină din cap. Avea o față obosită, cu pungi sub ochi. Părul, tuns scurt și frumos aranjat, era marcat de fire albe. Se asemena oarecum chiar cu actorul Tihonov care l-a interpretat așa de strălucit pe spionul sovietic Isaev, în film. Însă aici, situația era departe de cea din film.

– Tu ai condus operațiunea din România?

– În '89, da, eu. Până atunci a fost altcineva.

– Înțelegi prea bine ce ne interesează pe noi.

– Da, operațiunea de salvare a „dinozaurilor”. De aceasta s-au ocupat băieții mei.

– Îți amintești numele lor?

– Dar tu cum crezi?

– Cine era adjunctul tău?

– Bineînțeles, „Marchizul”.

– Bernardo Rohas a participat în operațiunea ta?

– Dacă îi știi numele, atunci n-are sens să mă mai întreb. Desigur, a participat. Doar era cel mai bun elev al meu, un adevărat Maestru. Acum nu mai întâlnești alții ca el.

– Va trebui să descrii amănunțit toată operațiunea. Asta ne interesează la cel mai înalt nivel. Principalul e să nu fie omis niciun detaliu. Ai înțeles? Câți oameni ați avut?

– Douăzeci și doi. Printre ei erau și băieți din spionajul militar. Nu înțeleg deloc ce se întâmplă. Din nou niște jocuri tâmpite. Nici atunci n-am înțeles pe deplin acest plan, pentru ce este necesar. Și nu înțeleg nici acum. Tot ceea ce se putea da, noi am dat. Ce rost mai are să ne amintim azi despre asta?

– Are un rost, răspunse sec stăpânul cabinetului, are, de vreme ce te-am scos din casă. Vei scrie totul amănunțit, foarte amănunțit. Sunt importante toate detaliile: cum s-a desfășurat răscoala, cine a tras, cum au fost împușcați. Vei putea să-ți amintești?

– E o poveste murdară, oftă musafirul, desigur, voi putea, numai că degeaba evocați toate astea. Pe mine, apoi, Kriucikov personal aproape că m-a strangulat. Mi-a spus că te-au trimis să-i salvezi, iar tu, fiu de cățea, ai ajutat să-i împuște. Acolo mai acționau și chinezii. Știi, ei aveau pregătit un avion să-l transporte pe Ceaușescu la Pekin. Dar aici am intervenit noi. S-a întâmplat să ne călcăm pe picioare.

– Scrie și despre asta, dădu din cap stăpânul cabinetului.

– Mai bine l-ați fi chemat pe Tiajelnikov. El a fost atâția ani ambasador în România. Ar fi putut să vă relateze totul mult mai bine.

– L-am chemat. Dar nu știa nimic despre grupa voastră. Chiar rezidentul local al K.G.B.-ului n-a fost informat despre acțiunile voastre. Apoi, tu ai plecat prin Italia ca să nu fii suspectat cu nimic. Nu-i așa?

– Da, atunci toți vorbeau despre mâna Moscovei. Am primit ordin să nu plec prin Bulgaria, cu toate că varianta inițială prevedea asemenea acțiuni. Ne-au ordonat să ne întoarcem prin Roma. Iar „Marchizul” s-a întors prin Turcia.

– Cine era atunci rezident la Roma? Mi se pare că Akimov⁴.

– Chiar el, că doar l-a înlocuit pe Orlov, cu care lucrase mai înainte. Trebuie să-ți amintești operațiunea noastră în Italia, din '83.

– Asta n-are legătură cu cazul nostru. Așadar, Akimov te-a ajutat să te întorci. E adevărat?

– Da.

– Ai avut atunci, pare-mi-se, pierderi în grupul tău.

⁴ Gheorghe Alexandrovici Orlov a fost rezidentul K.G.B. la Roma până în 1986, apoi a fost înlocuit în acest post de Valentin Antonovici Akimov. Ambii au fost agenți ai P.G.U. K.G.B. din U.R.S.S.

– Mi-a murit un singur om. Și încă un spion militar a întârziat la avion, iar Departamentul Trei⁵ a hotărât imediat că el a trădat Patria. De aceea pe noi, pe toți, ne-au trecut în „carantină” și operațiunea a fost considerată un eșec. Deși am făcut totul, tot ce era posibil. Acum am început să înțeleg. Vreți, iarăși, să repetați un truc similar cu cineva dintre „dinozauri”. Cu toate că, după părerea mea, n-a mai rămas nimeni.

– Are balta pește.

– Vietnamul? Coreea? Iarăși România? Cine-i acum la rând?

– Iată mapa, arată stăpânul cabinetului spre mapa de pe masă, din fața lui. Din această clipă te poți considera reîncadrat în serviciu, vei fi expertul nostru. Documentele sunt strict secrete. Pe ele stă parafa „de importanță deosebită”. De aceea nu pot fi luate de aici. Le vei citi doar aici, în cabinetul meu. Dar numai după ce vei scrie un raport amănunțit despre întâmplările tale din România.

– Pot să mă uit? se interesă musafirul.

– Mai târziu. Întâi analiza ta. Și în mod deosebit despre „Marchiz”, descrie amănunțit toate acțiunile sale.

– Bine, voi scrie. Păstrează-ți mapa, zâmbi musafirul și, brusc, amintindu-și ceva, întrebă:

– De ce, totuși, vă trebuie „Marchizul”, că până atunci el a lucrat numai în Africa. Eu l-am luat în zona europeană. Iar în Africa, nouă, pare-mi-se, ne-a rămas doar Kadaffi. Dar și pe el, mă îndoiesc, totuși, că-l putem considera prietenul nostru. Degeaba nu-mi dai mapa. Acum mă voi chinui, Slava, să încerc să ghicesc ce anume au scris experții tăi. „Marchizul” e din Nicaragua. Vă deranjează această femeiușcă, Ceamorra? Nu prea cred. Sandiniștii n-au deloc șanse. Atunci de ce ți-ai amintit de România? Ai nevoie de analiza noastră, de Ceaușescu. Ultimul „dinozaur” stalinist al Europei. Corectează-mă dacă gândesc greșit. Cine ne-a mai rămas dintre „dinozauri”? Pe Den Siao Pin nu-l mai punem la socoteală, că e pe moarte. Kim Ir Sen nu există. Pe fiul lui? Nu, Bernardo va fi acolo o figură absolut notabilă. Atunci... Tăcu brusc. Stăpânul cabinetului îl urmărea cu atenție, ascultându-i raționamentele. Îl interesa însăși logica gândirii vechiului spion.

⁵ Departamentul Principal Trei al K.G.B. = spionajul militar.

– Mi se pare că am înțeles, spuse trist musafirul, coborându-și brusc și inexplicabil tonul, el a rămas ultimul „dinozaur” de pe Terra. Vreți să-l înlăturați. Ați hotărât că noua Chină e periculoasă pentru sănătatea „dinozaurilor”?

– Asta nu hotărâm noi, asta alții hotărâsc pentru noi.

– Deci, am dreptate, Cuba...

– Deschide mapa.

Se uitau unul la celălalt. Musafirul, cu privirea ațintită, întinse mâna și deschise mapa. Pe prima pagină era fotografia omului cunoscut de întreaga lume. Înfațișarea lui pitorească nu necesita explicații suplimentare.

– Fidel... musafirul, în sfârșit, coborî privirea asupra fotografiei, așadar am avut dreptate.

Stăpânul cabinetului tăcea.

– Da, zâmbi amar musafirul, dacă aș fi știut pentru ce mă chemați, n-aș fi venit pentru nimic în lume. Deși, probabil, totul e just. I-a sosit și lui sorocul. Sărmanul „Comandante”.

Stăpânul cabinetului persista într-o tăcere greoaie. Aici, la Iasenevo, la cartierul general al Serviciului Rus de Informații Externe, nu erau agreate emoțiile. Chiar și față de cei mai fideli aliați din trecut.

– Fidel Castro, arătă, în sfârșit, cu degetul, stăpânul cabinetului, fotografia, este acum obiectivul tău numărul unu.

*Departamentul Central al Agenturii de la
Cartierul General al Ministerului Apărării din
U.R.S.S.*

Fondul arhivei

Fondul strict secret

Document de importanță deosebită

Se interzice scoaterea din clădire

A nu se face copii

Se deschide doar cu aprobarea

Șefului Departamentului

DOSARUL DE AGENTURĂ 8796
„DOMNITORUL”

Nr. 1

Din informațiile primite de la agenți, de la mijlocul până la sfârșitul lunii decembrie 1989, în România se anticipează

mari mișcări de mase, organizate de opoziție. Motivul pentru răzmeriță l-ar putea constitui ciocnirile, pe bază interetnică, din Transilvania. O grupă specială a „Funcționarului” a ajuns, deja, la locul evenimentelor. În componența ei acționează, ca o subunitate separată, grupul „Marchizului”, cu baza la București. În cazul unor acțiuni hotărâte ale trupelor guvernamentale, grupul „Marchizului” ar putea să se asocieze și să acționeze în funcție de împrejurări. Sursa comunică faptul că în prezent regimul lui Ceaușescu nu are un suport solid în mijlocul populației țării și se menține exclusiv pe forța militară și represiune.

14 noiembrie 1989

Nr. 2

În prezent nu mai provoacă dubii prezența unei opoziții serioase față de regimul Ceaușescu în forțele armate ale României. Cea mai populară figură printre militari e generalul-colonel Stănculescu, care poate, în niște circumstanțe necesare, să săvârșească o lovitură de stat și să instaureze în țară o dictatură de centru-stânga. Sursa menționează că Stănculescu simte, în același timp, o anumită atracție pentru modul de viață occidental și poate deveni un candidat extrem de labil.

24 noiembrie 1989

Nr. 3

Sursa ne oferă o informație mai precisă despre generalul Stănculescu, Atanasie Victor Stănculescu. S-a născut la 10 mai 1928 în județul⁶ Galați. În 1948, a absolvit Școala de Artilerie din orașul Sibiu, iar în 1951 – Facultatea de Artilerie a Academiei Militare. După terminarea studiilor a fost șeful corpului de armată din Timișoara. În anii 1965-1975, a fost șef de Departament la Statul Major, iar din 1975 – adjunctul șefului Statului Major al Forțelor Armate din România. Din 1981 a fost adjunctul ministrului Apărării Naționale. Din 1985 este prim-adjunct al ministrului. E general-colonel. Cunoaște cinci limbi: română, rusă, franceză, maghiară și germană. E căsătorit. Are o fiică. E sportsman. E președintele Federației Române de Pentatlon.

26 noiembrie 1989

⁶ În original: provincia Galați. (D. B.)

AMINTIRI

Au sosit atunci, în România, cu un grup special, la ordinul personal dat de președintele K.G.B. al U.R.S.S., V. Kriucikov. Au fost cele mai dificile zile. În noiembrie 1989, a căzut Zidul Berlinului. Doar intervenția personală a lui M. Gorbaciov n-a permis invazia tancurilor sovietice cu motoarele pornite care staționau în hangare. În vara anului 1989, în Polonia, au avut loc primele alegeri democratice și la putere a venit opoziția. Chiar atunci, speriat de amploarea destrămării generale a unitarului lagăr socialist, K.G.B.-ul a elaborat o operațiune specială pentru înlocuirea odiosului conducător român. Nimeni n-avea nicio îndoială că regimul lui Ceaușescu își trăiește ultimele zile. Trebuia canalizată nemulțumirea populației într-un cadru mai convenabil pentru conducerea sovietică a K.G.B., asigurând venirea la putere a opoziției de centru-stânga, mai loială față de vecinul nordic.

Grupul „Funcționarul” se stabilise în Transilvania, iar grupul special al „Marchizului” s-a dispersat la București. Bernardo Rohas, cunoscut în Primul Departament Principal sub numele „Marchizul”, avea o misiune specială. El trebuia să-și pregătească grupul pentru desfășurarea unor acțiuni hotărâte în capitala României. Numeroșii agenți K.G.B. expediau informațiile necesare, însă cel mai valoros agent era „Domnitorul”, colaborator al Departamentului Central de Spionaj din Statul Major al Ministerului Apărării din U.R.S.S. Nu mai constituia pentru nimeni un secret nici rivalitatea dintre P.G.U. din K.G.B. și G.R.U. din Statul Major.

Bineînțeles, Rohas nu știa nimic despre informările agenților din spionajul militar. Conform tradiției, în țările socialiste, G.R.U. avea cele mai valoroase surse de informare în cercurile militare, în rândul cărora existau mulți ofițeri absolvenți ai școlilor superioare militare din Uniunea Sovietică. Dar și în lipsa informațiilor „Domnitorului”, care făcea parte din conducerea superioară a armatei române, el vedea toate simptomele apropiatului faliment al regimului.

Despre sosirea lor în România nu știa nimeni, nici chiar ambasadorul sovietic, cel care se cuvenea să fie informat de prezența unui asemenea grup în țara unde-și desfășura activitatea. Însăși existența unui asemenea grup era un fapt secretizat, încât nu i se comunicase nimic nici chiar rezidentului K.G.B. în România. În scopul conspirării, analiștii K.G.B. considerau că

acțiunile ambelor grupuri nu trebuie să se intersecteze cu rezidențura sovietică, existentă legal în țară.

La începutul lui decembrie „Marchizul” a primit o misiune clar formulată. La întâlnire a sosit de la Moscova un curier care trebuia să se întoarcă acasă în aceeași zi. S-au întâlnit atunci la hotelul „Athenée Palace”. Se cunoșteau prea bine, așa că n-a mai fost nevoie de nicio parolă.

– Cu greu te-am recunoscut, spuse primele cuvinte curierul.

– Pieptănătura asta idioată mi-au făcut-o la Moscova, răspunse iritat Bernardo, și m-au obligat să-mi dau jos barba și mustața.

– Iar tu doreai să apari în România cu barbă? râse curierul. Știi cu cine ai fi semănat atunci?

– Știu. Doar tu mi-ai inventat porecla tâmpită „Marchizul”.

– Și de ce ești nemulțumit?... Ți se potrivește foarte bine. Ești un adevărat marchiz, elegant și chipeș. Cred că ar trebui să fii mulțumit.

– Spune-mi, pentru ce ai venit?

Vorbeau în rusă, deși Bernardo știa pe atunci cinci limbi, inclusiv româna. În mod tradițional, specialiștii P.G.U. trebuiau să știe câteva limbi, printre care se numărau și limbile statelor aliate. De altfel, în timpul lui Ceaușescu limba rusă, în România, era destul de populară.

– Avem unele informații. În curând se vor declanșa niște evenimente în Transilvania. Grupul „Funcționarul” se pregătește să participe activ. La tine toți oamenii sunt bine?

– Desigur, ce putea să se întâmple? Așteaptă semnalul meu.

– Ține cont. Trebuie acționat cu multă precauție. Îți dai seama ce vor scrie ziarele din întreaga lume, dacă măcar un singur om de-al tău va eșua sau va rămâne lungit în rol de cadavru? Niciun fel de documente, niciun fel de hârtii, asta cred că au reținut bine oamenii tăi?

– Ai venit special să-mi amintești toate acestea?

– Nu, răspunse iritat curierul, nu pentru asta am venit. Cum vor începe frământările, oamenii tăi trebuie să provoace intens dezordine, dacă e necesar, chiar să se amestece cu mulțimea și să participe la mitingurile împotriva regimului existent. Analistii noștri s-au înșelat apreciind că regimul lui Ceaușescu poate să cadă foarte repede, practic, imediat, și nu trebuie să se admită schimbarea lui cu liberali de orientare occidentală. Pentru aceasta sunt necesare acțiuni hotărâte, în forță chiar, împotriva poporului.